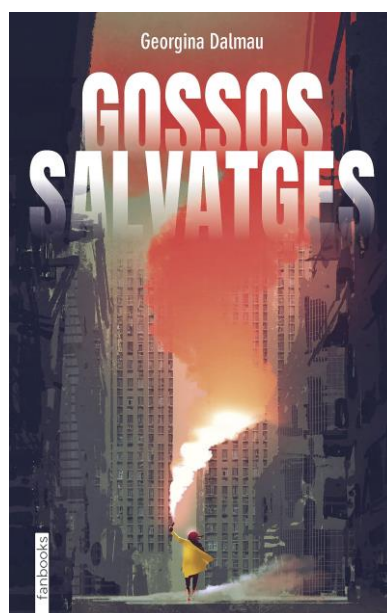

Club de lectura juvenil

Georgina Dalmau

Gossos salvatges

Dimarts, 28 de gener de 2025
a les 18.00 h.

Col·labora el Servei de Biblioteques
de la Diputació de Girona.

Autora:

Georgina Dalmau
(Sant Andreu de Llavaneres, 1983)

És llicenciada en Sociologia, Investigació de Mercat i Postgraduada en Investigació Social, i actualment treballa en la seva pròpia empresa, dedicada al màrqueting digital.

Entre d'altres coses, també dona classes en diferents universitats, on imparteix diferents assignatures, sempre vinculades al món de la comunicació.

La seva passió per la naturalesa, les aventures i les ciències socials l'han portat a escriure *Gossos salvatges*, la seva primera novel·la.

Web personal: <https://georginadalmau.com/>

La novel·la:

Som en un futur distòpic: el món ha quedat devastat i subsistir és un repte diari, ja que trobar aliments és prou difícil, però encara ho és més evitar les nombroses bandes de criminals que estan disposades a totes les maldats imaginables per assegurar-se el territori i els pocs recursos disponibles. En aquest entorn inhòspit, la jove Duna i els seus amics viuen amb por i s'enfronten diàriament a una realitat perillosa que no els posa les coses fàcils. La Duna va perdre la família, però tot canvia quan troba el seu germà bessó, a qui donava per mort. Ara bé, no serà fàcil rescatar-lo de la perillosa banda que el va segrestar: fins on podem arribar per sobreviure i salvar qui estimem?

Alguns apunts de la guia de lectura de la Júlia Baena, penjada a l'Ibbycat:

“La novel·la està narrada en primera persona del present iniciada per la Duna, però a partir del capítol 7 es van alternant dues veus: a la veu de la Duna s'incorpora la d'en Roc, que acaba d'aparèixer per sorpresa a la trama. A banda del contingut (l'autora procura incloure referències a altres

personatges i el gènere de la persona que parla per situar ràpidament el lector), hi ha un tret diferencial en les veus narratives de la Duna i en Roc que també ajuda molt: el vocabulari i el registre. En Roc utilitza un registre més informal i fa servir més paraulotes i argot, que encaixen en l'entorn on ha crescut.

Inici de capítol de la Duna: «Ja fa dos dies que em vaig retrobar amb en Roc i no me'l trec del cap. Necessito parlar amb ell, demanar-li el diari, que m'expliqui què va passar aquell dia i per què hi havia una tercera tomba al costat dels pares» (p. 59).

Inici de capítol d'en Roc: «Recordo quan jugàvem, ens emprenyàvem, i recordo la mama esbroncant-nos a tots dos. Sempre era així. La mama... que està morta. I la Duna... que també ho està... ho estava. Estic segur que era ella, tan iguals. La donava per morta i enterrada, al costat de la tomba dels pares. Ell que va dir que els havien enterrat tots tres junts i durant anys he anat a visitar les seves tombes.

Hòstia puta! No pot ser. Si ella és viva... Buf! Això canvia moltes coses. Tinc moltes preguntes, massa. Necessito parlar amb ella i han marxat tots tres darrere seu; espero que no l' enxampin. El malparit d'en Max ha vist que l'he deixat escapar» (p. 41).

Per cert, si us hi fixeu, hi ha un capítol que no encaixa en aquest esquema: al 21, cap al final de la novel·la i com a moment de clímax, es van alternant les dues veus narratives en el mateix capítol!